

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 112/09

Luksemburg, 17 grudnia 2009 r.

Opinia rzecznika generalnego w sprawach C-203/08 i C-258/08
The Sporting Exchange Ltd / Minister van Justitie i Ladbroke's Betting &
Gaming, Ladbroke's International Ltd / Stichting de Nationale Sporttotalisator

Zdaniem rzecznika generalnego Y. Bota podmioty, którym przysługuje wyłączność na organizowanie gier hazardowych mają prawo, pod określonymi warunkami, uatrakcyjnić swą ofertę przez wprowadzenie nowych gier i korzystanie z reklamy

Ponadto rzecznik generalny uważa, że właściwe organy, przyznając podmiotowi prywatnemu wyłączność na organizowanie gry hazardowej, w ramach postępowania w sprawie wydawania zezwolenia lub odnawiania zezwolenia, muszą stosować odpowiednią procedurę konkurencyjną

Ustawodawstwo niderlandzkie dotyczące gier hazardowych ma na celu ochronę konsumentów przed uzależnieniem od gier, jak również zwalczanie przestępczości. Przewiduje ono, po pierwsze, że zakazane jest urządzenie i promowanie gier hazardowych bez uzyskanego w tym celu zezwolenia oraz, po drugie, że dla każdego rodzaju gier takie zezwolenie może uzyskać tylko jeden usługodawca.

Zezwolenie na urządzenie zakładów sportowych, lotto oraz hazardowych gier liczbowych zostało udzielone fundacji Stichting de Nationale Sporttotalisator (De Lotto). Zezwolenie na urządzenie zakładów w zakresie wyścigów konnych zostało udzielone spółce Scientific Games Racing B.V. (SGR).

Spółka The Sporting Exchange Ltd, działająca pod nazwą Betfair, z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, ułatwia wzajemne zawieranie i negocjowanie, bezpośrednio lub pośrednio przez Internet, zakładów dotyczących wydarzeń sportowych, w szczególności wyścigów konnych. Źródłem sprawy C-203/08 jest spór pomiędzy Betfair a niderlandzkim ministerstwem sprawiedliwości, w przedmiocie oddalenia wniosków tej spółki o zezwolenie na organizowanie gier hazardowych w Niderlandach oraz odwołań, które wniosła ona od decyzji o przedłużeniu zezwoleń dla De Lotto i SGR.

Spółki Ladbroke's Betting & Gaming Ltd i Ladbroke's International Ltd, z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, organizują zakłady sportowe, a w szczególności zakłady ze stałymi kursami. Sprawa C-258/08 dotyczy skarg tych spółek w ramach postępowań wszczętych przeciwko nim przez De Lotto w celu zakazania im oferowania na ich stronie internetowej, osobom zamieszkałym w Niderlandach, gier hazardowych, na które spółki te nie mają zezwolenia.

Hoge Raad der Nederlanden (niderlandzki Sąd Najwyższy) i Raad van State (niderlandzka Rada Stanu), rozstrzygające powyższe spory w ostatniej instancji, zwróciły się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami dotyczącymi zgodności z prawem wspólnotowym uregulowania niderlandzkiego w zakresie polityki gier hazardowych.

Na wstępie rzecznik generalny podniósł, że zgodność uregulowania niderlandzkiego z prawem wspólnotowym należy badać w świetle przepisów dotyczących swobodnego świadczenia usług. W tym kontekście nie budzi wątpliwości, że badane uregulowanie stanowi ograniczenie tej swobody.

Rzecznik generalny przypomniał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem państwa członkowskie mogą ograniczyć organizowanie i urządzenie gier hazardowych na swym terytorium w celu ochrony konsumentów przed nadmiernymi wydatkami związanymi z grą oraz w celu ochrony porządku publicznego z uwagi na ryzyko oszustw wiążące się ze znacznymi sumami pieniędzy,

których zebranie możliwe jest dzięki grom hazardowym. Trybunał uznał również, że państwo członkowskie może zgodnie z prawem przyznać uprawnienie do urządzania gier hazardowych tylko jednemu podmiotowi.

W tym kontekście rzecznik generalny uznał, **po pierwsze**, że okoliczność, iż podmioty posiadające wyłączność na organizowanie gier hazardowych w Niderlandach mają prawo uatrakcyjnić swą ofertę przez wprowadzenie nowych gier i korzystanie z reklamy, nie jest sama w sobie niespójna z rozpatrywanymi łącznie celami realizowanymi przez uregulowanie niderlandzkie, bowiem rozwiązanie to może przysłużyć się zwalczaniu oszustw.

Jednak w zakresie, w jakim uregulowanie niderlandzkie służy również ochronie konsumentów przed uzależnieniem od gier, istotne jest, by wprowadzanie nowych gier oraz reklama były ściśle kontrolowane przez państwo członkowskie i ograniczane tak, aby były one również zgodne z tym celem. Pogodzenie dwóch celów realizowanych przez uregulowanie niderlandzkie wymaga zatem, by oferta podmiotów, którym przysługuje wyłączność i reklama gier objętych zezwoleniem, były wystarczające, aby skłonić konsumentów do pozostania w legalnym obiegu, nie stanowiąc jednak jednocześnie zachęty do nadmiernego oddawania się grze, które prowadziłyby konsumentów, bądź przynajmniej najwrażliwszych z nich, do wydawania kwot przewyższających część ich dochodów, jaką mogą wydać na rozrywkę.

Sąd krajowy winien ocenić, czy badane ustawodawstwo, uwzględniając jego treść i sposób wprowadzenia, rzeczywiście przyczynia się do realizacji obu zamierzonych celów.

Po drugie, rzecznik generalny jest zdania, że sąd krajowy, po stwierdzeniu, iż ustawodawstwo to jest zgodne z prawem wspólnotowym, nie jest zobowiązany do badania w każdym przypadku, czy środek mający zapewnić poszanowanie tego ustawodawstwa – taki jak nakaz uniemożliwienia przez podmiot gospodarczy dostępu przez osoby zamieszkujące na terytorium kraju do jego strony internetowej oferującej gry hazardowe – jest właściwy do osiągnięcia celów zamierzonych przez to ustawodawstwo i jest proporcjonalny, jeśli ten środek wykonawczy ogranicza się ściśle do zapewnienia przestrzegania tego ustawodawstwa.

Po trzecie, jeśli chodzi o kwestię, czy Królestwo Niderlandów, zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania rozwinętą w orzecznictwie Trybunału, było zobowiązane do uznania zezwoleń wydanych Betfair przez inne państwa członkowskie, rzecznik generalny przypominał, że zgodnie z wyrokiem w sprawie Liga Portuguesa¹, zasada ta nie ma zastosowania do zezwolenia na świadczenie usług w zakresie gier hazardowych przez Internet.

Po czwarte, rzecznik generalny stwierdził, że w systemie zezwoleń ograniczonych tylko do jednego podmiotu w dziedzinie gier hazardowych, zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości stoją na przeszkodzie przedłużaniu zezwolenia bez zastosowania procedury konkurencyjnej, chyba, że niezastosowanie tej procedury jest właściwie uzasadnione. W tym kontekście do sądu krajowego należy zbadanie, czy przedłużenie zezwolenia bez zastosowania procedury konkurencyjnej odpowiada podstawowemu interesowi, takiemu jak względy porządku publicznego, lub nadrzędnemu wymogowi interesu ogólnego w rozumieniu orzecznictwa, takiemu jak ochrona konsumentów przed ryzykiem nadmiernych wydatków i uzależnieniem od gier, czy też zapobieganie oszustwom, oraz czy przedłużenie takie jest zgodne z zasadą proporcjonalności.

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału rozpoczynają właśnie obrady w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z identycznym problemem.

¹ Wyrok z dnia 8 września 2009 r. w sprawie C-42/07, komunikat prasowy [nr 70/09](#).

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793